

„Řekl jsem běž pryč! Odrazuješ mi hejly.“

„Klídek,“ zasáhl Nikolaj. „Každý jsme něčí hodný strýček.“

„Já nemám bratry ani sestry,“ zahučel vyvolávač.

Nikolaj hodil starochovi do čepice bankovku. „Tak to musíme děkovat tvým rodičům, že nenadělali víc takových jako ty.“

„Hej!“ vyštěkl vyvolávač, ale oni už šli dál.

„To je to, co myslím,“ řekla Zoja, když přecházeli další most. „Tohle město se točí kolem peněz.“

„A tím bohatne.“

Energie Barrelu působila nakažlivě – pouliční obchodníci nabízeli papírové kornouty plné horkého masa a sirupem polité hraničky vafli, špatní kouzelníci zkoušeli štěstí na kolemdoucích, opilí turisté se naparovali v kostýmech Šedého šotka nebo Ztracené nevěsty a dlouhonozí tvorové nepředstavitelné krásy, zahalení jen v kouscích hedvábí, lícní kosti poprášené pozlátkem, lákali osamělé nebo zvědavé přes jeden z mnoha mostů do domů rozkoše na Západním nábřeží. To množství peněz protékající tímto místem, ten nekonečný proud lidí – nic podobného v Ravce neměli.

Zavrtěla hlavou. „Ty tohle město vidíš z pozice krále. A prince, který sem dorazil jako student. Korzára, který vládne mořím. Já to ale vidím jinak.“

„Protože jsi griša?“

„Protože vím, jaké to je být prodaná.“ Mávla k rušné ulici a kanálu hemžícímu se gondolami a loděmi trhovců. „Já vím, že to potřebujeme. Práci pro naše lidi, peníze v truhlicích. Ale Ketterdam byl postavený na hřbetech bezbranných. Grišovských učňů. Sulijců, Novozemců a Kaelišů, kteří sem přišli za něčím lepším, ale nesměli vlastnit půdu ani mít zastoupení v Obchodní radě.“

„Tak si z Kerchu vezměme to, co se nám zamlouvá, a zbytek nechme být. Vybudujeme něco lepšího, něco pro každého.“

„Pokud nám osud dopřeje aspoň nějakou šanci.“

„A když nám ji nedá, ukradneme si ji.“

„Ten Ketterdam na tebe působí.“ Pousmála se. „Ale myslím, že ti věřím. To bude tím kabátcem.“

Nikolaj na ni zamrkal. „To není kabátcem.“

„Pojď blíž, ať tě můžu shodit do kanálu.“

„Ani nápad.“

„Chci pro Ravku prosperitu,“ uvažovala Zoja. „Ale pro celou Ravku. Ne jenom pro šlechtice v palácích a obchodníky s flotilami lodí.“

„Pak tuhle budoucnost vybudujeme společně.“

„Společně,“ opakovala Zoja. Tvářila se ustaraně.

„Proč se tváříš jako prorok zkázy, Nazjalenská?“

„Jestli přežijeme válku... Až bude mír, měl bys mě někam umístit.“

„Rozumím.“ Nechtěl na sobě dát znát, jak moc se ho ta slova dotýkají.

„Vymyslela sis kam?“

„Do Os Kerva. Budeme tam potřebovat silné zastoupení.“

„Takže už sis to promyslela.“

Přitakala, dvakrát rychle kývla bradou. „Ano.“

Bylo by to tak nejlepší. Mír by znamenal hledání nového spojení, královské nevěsty, která pomůže udržet nezávislost Ravky. Přepadla ho vzpomínka, letmý obrázek Zoji u jeho lůžka. Vtiskla mu polibek na čelo. Její dotek byl chladný jako vánek na moři. Ale to se nikdy nestalo a nikdy nestane. Jistě se mu to jenom zdálo.

„Výborně. Dostaneš pozici, jakou budeš chtít. Pokud přežijeme.“

„To doufám,“ řekla a zatahala se za rukávy. „Ten smrad laciné voňavky a podpalubní vody ze sebe budu smývat dva dny. Jak víme, že nám Brekker pomůže?“

„Ten člověk ví, že všechno má svou cenu, takže myslím, že si dá říct.“

„Ale může nám pomoci?“

„To nevím jistě. Ale nemáme čas sbírat tajné informace, abychom mohli titan ukrást sami. On zná tohle město a jeho čachry líp než kdo jiný.“

„U všech svatých,“ hlesla Zoja, když se před nimi objevil Vraní klub. Vypadal jako obří černý dravec v moři křiklavých pávů. Byl třikrát větší než všechny ostatní podniky v bloku.

„Vypadá to, že pan Brekker expandoval.“

„Co lidi pohledávají na takovém místě?“ nechápala Zoja, i když právě v tu chvíli vešly dovnitř dvě hihňající se dívky z Nové Země. „Vypadá to jako ďábelská tančírna.“

„Oni milují vzrušení,“ ozvalo se jim za zády – ten starý žebrák za nimi šel po nábřeží. Ale nyní se napřímil ze svého shrbeného postoje, odhodil smradlavý kabát i šedé prameny paruky. Hůl v jeho ruce měla nahoře vraní hlavu.

Kaz Brekker si otřel líčidlo z tváře, rukou v rukavici si prohrábl tmavé vlasy. „Tos nevěděla, generálko Nazjalenská? Vzrušení, to je to, za čím tihle hejlové táhnou do Barrelu.“

Zoja vypadala, že by toho zlodějčka nejradši shodila do kanálu, ale Nikolaj se musel smát. „Mistře Brekkere. Mělo mě napadnout, že jsi to ty.“

„Ano,“ potvrdil Kaz. „Mělo. Ale vidím, že poslední dobou toho nosíš v hlavě moc.“

Mohl tím myslet válku. Mohl tím myslet spoustu věcí, ale před jeho nepatrným nakrčením obočí si Nikolaj připadal, jako by stál na nábřeží nahý a své důvěrné touhy měl velkými písmeny vytetovány na prsou. Byl vděčný za to, že se Kaz zaměřil zase na Zoju.

„Jen aby bylo jasno, generálko Nazjalenská, Kerch je země bez soucitu a práva, ale z člověka tu aspoň může něco být a nepotřebuje k tomu šlechtickou krev ani magii v žilách.“

„Grišové neprovozují ‚magii‘,“ oponovala Zoja s nelibostí. „Je to Malá věda. A nesluší se poslouchat cizí hovory.“

„Líp se pořádně nacpat informacemi než vyhladovět se slušnými manýry. Půjdeme?“

Dveřník vyskočil do pozoru, když Kaz vedl Zoju a Nikolaje pod široce roztaženými vraními křídly do klubu. Nasměroval je k tajným dveřím po straně herního sálu, střeženým dvěma pořízky.

„Nač ta šaráda?“ ptala se Zoja. „Nebo se prostě rád přestrojuješ?“

„Rád vím, s čím mám co do činění, a rád vím, jak moc je situace zoufalá. Můžu s vámi sedět u stolu a poslouchat vybroušenou řeč, kterou jste si po cestě nepochybně vypilovali, nebo vám ukradnu jasná fakta rovnou ze rtů.“

Prošli karetní místností. Kaz odemkl další dveře, vstoupili do tunelu, sotva velkého na to, aby se v něm dalo stát, tlumeně ozářeného nazelenalým fosforeskujícím světlem. O pár minut později se zem začala lehce svažovat dolů a vzduch ochladl a zvlhl.

„Procházíme pod kanály, že?“ Nikolaj nedokázal zatajit vzrušení. „Kdy jsi tenhle tunel postavil?“

„Když jsem potřeboval. Jde vám o titan, co ho keršská armáda nahromadila v Rentveeru.“

Jak se Brekker dostal k této informaci? Nesvěřili se mu s podrobnostmi o zamýšlené misi, požádali jen o setkání a jednání. „Ano.“

„Je to opevněná vojenská základna, leží na jedné z nejdrsnějších částí keršského pobřeží. Z moře se tam dostanete leda s božím zásahem a nejde to ani vzduchem, to by vás sestřelili. Tam a ven vede jen jedna cesta a tu si hlídají jak oko v hlavě. Suma sumárum, je skoro jistota, že člověka chytí. Mám dlouhý seznam nepřátel, netouží po ničem než mě přistihnout při nějaké levárně a šoupnout mě do Morny.“

„Takže jsi skončil se zločinným podnikáním?“ zeptala se Zoja skepticky.

„Vím, co můžu riskovat. Proč bych měl riskovat tohle?“

„Protože si potrpíš na výzvy?“ nadhodil Nikolaj.

„To sis mě spletl s nějakým jiným zlodějem.“

„Neřekl bych,“ odvětil Nikolaj. „Mám něco, co chceš. Bezpečí pro Moru.“ Neušlo mu, že Brekker maličko zaškobrtl.

„Mluv,“ pobídl ho Kaz.

„Pokud vím, tak jistá loď, které velí jedna mladá sulijská žena a která nepluje pod vlajkou žádné země, řádí jako černá ruka v obchodování s lidmi v Ketterdamu. Zvláště se mi líbila pohádka o dvou otrokářích, které nechala pomazat asfaltem a vyválet ve vraním peří před vchodem do radnice. Mně se ty její kousky zamlouvají, ale Obchodní rada moc nadšená nebyla. Asi kvůli té ceduli, co ji měl jeden z nich připnutou na prsou a na které stálo ‚Nové sídlo Gerta Van Verenta zaplatili mrtví. Bylo z toho pozdvižení v tisku a mistra Verenta – bývalého člena Rady se slušným postavením – teď vyšetřují.‘“

„Nevyšetřují.“

„Ne?“

„Shledali ho vinným a odsoudili na dva roky do Morny. Majetek už si rozdělili jeho političtí odpůrci.“

„Keršská justice sebou dovede hodit, když z toho něco kápne,“ žasl Nikolaj.